

[Socialministeren.]

„naar Læringsen gør sig skyldig i væsentlige Brud paa de ham ifølge Lærlingeforholdet paahvilende Pligter, herunder i grovere Lydhedsnægtelse overfor Læremesteren“.

Altsaa, det ærede Medlem, der dog forhaabentlig læser godt indenad, kan kun finde den Bestemmelse, der generer Læremesteren, ikke den tilsvarende overfor de opsætsige Lærings, der er indsat til Læremesterens Fordel. Det var overhovedet ganske pudsigt at overvære, at gennemleve, hvad ærede Ordførere havde faaet ud af min Slettelse af disse rent moralske Forskrifter eller rettere deres delvise Ændring til juridiske Regler; det var tilsyneladende ikke gaet op for dem, til Trods for Forelæggelsestalen, at mit eneste Formaal med disse Ændringer er at gøre Loven til en Lov, det vil sige til et juridisk Aktstykke, og ikke til en Afægger af Kapers Katekismus, dennes Fortrinlighed ved Lønkommerstudier i øvrigt ganske uførtalt.

Det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen spurgte mig, om jeg altsaa ved Indførelsen af en 4-aarig Læretid som Maksimum troede, at det vilde være til Gavn for Ungdommen at kaste den ud i Arbejdsløshed allerede i 18 Aars Alderen. Jeg vil dertil svare, at jeg overhovedet tror, det aldrig er til Gavn for Ungdommen at kaste den ud i Arbejdsløshed hverken i 18 eller 19 Aars Alderen. Da det altsaa synes at være den ærede Ordførers Opfattelse, at det afgørende for en Læretid ikke skal være Læringsens Evne til at arbejde i sit Fag, men Muligheden for at finde Arbejde efter at være udlært, vil jeg gerne kontrapørge det ærede Medlem, om han ønsker, at Læringsen i disse Tider skal betragtes som saadanne, lige indtil det lykkes dem at finde Arbejde som Svende, en Ordning, som Mestre af det ærede Medlems Støbning efter hans Tale i Gaar at dømme selvfølgelig vil finde yderst rimelig under Arbejdsløshed. Nej, skal vi ikke holde hele Spørgsmaalet om Arbejdsløshedens Bekæmpelse ude fra det principielt helt forskellige Problem, hvor længe en Lærings skal staa i Lære i et Fag for at betragtes som uddannet? Det er jo det, en Læringslov skal dreje sig om.

Endelig klagede den ærede Ordfører for Venstre over de komplicerede Regler om Læringsnævne og Kommissioner, men da den samme ærede Ordfører først og fremmest indrømmede, at disse Forhold for længst burde have været ordnet af Organisationerne selv, hvad han stærkt kritiserede,

at de ikke var, er det dog den selvfølgelige Konsekvens, naar Aarti gaar efter Aarti, uden at en Ordning paa dette Omraade gennemføres, at det offentlige da tager fat paa et Forhold, som i saa høj Grad berører Samfundets Interesser som dette. For øvrigt vil jeg gerne gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Reglerne er mindre komplicerede, end de har været i tidligere Forslag.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Pitzner, sang ligeledes den for længst faldede Melodi om, at Læringsforholdet kun berører Mester og Lærings, og han gav siden efter for en Udtalelse om, at Læringsforholdet for 99 pCt.'s Vedkommende er en Sag mellem Mester og Lærings, altsaa et Udtryk for en liberalistisk Opfattelse, som ikke en Gang hans Bedstefædre nærrede i 1857, da de vedtog Næringsloven. Endog den Gang maatte man optage forskellige Bestemmelser angaaende Læringsforholdet. Skal man virkelig i Dag diskutere for Alvor med ærede Ordførere, herunder det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen, om Samfundets Interesse i en forsvarlig Læringslov? Skal man diskutere det navnlig med et saakaldet konservativt Folkeparti, der ellers tager bestemt Afstand fra den Madsen-Mygdalske doktrinaere Liberalisme fra forrige Aarhundredes Begyndelse? Jeg kan ikke tænke mig, at det skulde være nødvendigt. I øvrigt finder jeg som tidligere bemærket ikke Grund til at beskæftige mig med det ærede Medlem Hr. Pitzner. Der var saa mange Overdrivelser og saa megen Ensighed, at jeg tror, vi maa henlægge Sagligheden til Udvalget.

Jeg maa dog beklage mig over, at det ærede Medlem endte med en saa kraftig Salut som, at han bestemt og med alle Midler vilde gaa imod Loven. Med alle Midler? Er den ærede fredsøle Ordfører virkelig blevet Kommunist? Eller tør man gaa ud fra, at han i sin Ophidselse glemte Ordet lovlig? Jeg skyder godt, og jeg er heller ikke personlig bange, men det er vel ikke Meningen, at det ærede Medlem vil have, at vi skal møde med Revolvere i Udvalget? I saa Fald vil jeg henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at han frembyder et betydeligt rummeligere Maal end undertegnede.

Det ærede Medlem fik, forinden han forlod Talerstolen, Lejlighed til at sige, at Fremsættelsen af et Læringslovforslag altid tidligere var endt med Regeringsskifte. Bemærkningen er meget morsom, men ikke morsommere end, at det ærede Medlem